

Escric aquesta carta per recordar-me que existeixo. Ningú no em visita des de fa temps, ara només hi ha soledat a la meua habitació. Encara em recordo de quan els llibres parlaven i el disc del tocadiscs ballava. L'oblit ha fet que es jubilin abans d'hora i es cobreixin amb una capa de tel que ha guanyat vida amb el temps. És una injustícia que aquesta casa ja no sigui meua i se l'hagi apoderat la tristesa sense previ avís. La mescla del groc viu de casa meua més els gasos verds tòxics de la metròpolis fan que la meua presó obtingui aquest blau apagat. No em puc creure que la gent cregui que no soc ningú, que no serveixo. Jo encara existeixo, la gent creu que soc una taca en una camiseta blanca, que no soc res! Escric aquesta carta per dir que no tinc por de morir, no tinc res a perdre i ningú no em vol escoltar, despulat he nascut i despulat me n'aniré.

4t ESO B